

saaledes at dette Krav kan forfølges ligesom over for Endossenter af en Væksel saa længe, indtil man naar tilbage til den oprindelige Anfifter. Det vil nu sikkert nok i mange Tilfælde kunne være besværligt at bevise, hvor Iblandingen er fket, men under alle Omstændigheder, naar det drejer sig om dansk Smør, vil dette dog gøre forholdsvis mindre Vanskelighed. Men helt anderledes stiller det sig, hvis det er udenlandsk Smør. Hvorledes skal det være muligt for Ibhendehaveren her at gøre sit Regreskrav gældende overfor udenlandske Sælgere? Jeg gaar ud fra som givet, at hvis denne Lovbestemmelse vedtages, vil enhver Smørhandler her i Kjøbenhavn i Fremtiden ved Kontrakter med Udlandet bringe sig, at Smørret ikke maa indeholde andre Konserveringsmidler end Kogsalt. Det er givet. Men hvis nu disse Stoffer findes i Smørret alligevel! For det første vil det være ganske overordentlig vanskeligt for ham at bevise, at denne Tilsetning fandtes i Smørret allerede, inden det ankom her til Landet. For at føre et saadant Bevis ser jeg ikke rettere, end at det vil være nødvendigt for hver enkelt Føstages Bedkommende straks ved Ankomsten at lade optage retsligt Syn, udtage Prøver og lade Prøverne analysere for derigennem at kunne føre Bevis for, at Smørret allerede ved Ankomsten indeholdt de forbudte Stoffer. Men selv om det altsaa ved en saadan meget vidtløftig og meget kostbar Fremgangsmaade skulde kunne lykkes den handlende her at sikre sig gyldigt Bevis, ved jeg slet ikke, om det vil være muligt efter den udenlandske Lovgivning at gøre det fulde Regreskrav gældende over for Affenderen. Det er ganske utvivlsomt, at der vil være en meget stor Risiko for Fremtiden for de handlende, som købe og sælge udenlandsk Smør. Men hertil kommer i øvrigt, at Bestemmelsen om Konfiskationen synes mig at være helt urimelig i sine Følger. Smørret konfiskeres, men Loven siger ikke, at det derefter skal tilintetgøres, der staaer ikke, at det skal graves ned eller tilfættes med Petroleum og bruges til Vognsmørelse. Nej, man gaar ud fra, hvad der ogsaa er det fornuftige, at saadant Smør i mange Tilfælde maatte er en udmærket Vare, særdeles egnet til at spises, og at det skal spises — man har jo en vis Sky for, om jeg saa maa sige, at spille Guds Gaver, og det forlanges derfor ikke, at dette Smør skal tilintetgøres. Det paalægges derimod Politiet at følge det, men samtidig er det jo i § 10 forbudt at indføre, udføre, transiterer eller forhandle Smør af denne Art. Altsaa,

saa vidt jeg kan se, da det ikke maa udføres, og da det ikke maa forhandles videre, kan Politiet ikke sælge det til Købmænd her i Landet. Det maa selvfølgelig kun sælges direkte til Konsumenter, altsaa enten til Beværtere eller til private Folk. Nu er det klart nok, at der ved vil Markedet blive saa indskrænket, at man kan være sikker paa, at Varen vil blive slaaet bort til en Spotpris. Og saa fremkommer der desuden en stor Besværlighed. Man siger, at Grunden til, at der i England og andre Steder rejsses Indvendinger imod Tilsetningen af de Konserveringsmidler, der forbydes — det er nok væsentligt Borsjyre — er den, at en stadig Nydelse af Smør af den Art kan være skadelig for Sundheden; selv om det ikke gør noget at spise enkelte Gange deraf, vil det i Længden muligvis være skadeligt, navnlig for Børn. Men naar det er Tilfældet, hvad Fornøjelse har man saa af at stoppe danske Børn dermed mere end Udlandets Børn? Hvorfor saa just tvinge til at sælge dette Smør direkte til privat Forbrug? Naar en Familie køber saadan en hel Drittel Smør, saa kan den jo være Maaneder igennem, og i al denne Tid propper man Familiens uhyggelige Børn med denne Borsjyre. Nej, det synes mig at være givet, at hvis man vil fastholde Forbudet, saa bør det dog i alle Tilfælde være tilladt, at det her i Landet indkomne udenlandske Smør, som lider af den omtalte Fejl, kan sendes tilbage til Affendelsesstedet. For saa vidt som det er tilladt paa Affendelsesstedet at give Smørret slige Tilsetninger, vil jo Affenderen der kunne disponere over det paa anden Maade, og i hvert Fald forekommer det mig, at, i Stedet for at ramme den uskyldige Køber, vil det være mere rimeligt, at naar Sælgeren har sendt en Vare, som er kontraktstridig og lider af en Fejl, som gør den uskiftet til at leveres her i Landet, at han da af Modtageren her faar den tilbage i Hovedet. — Saaledes som Bestemmelsen i § 10 med de tilknyttede Straffebestemmelser staaer i Ojeblikket, bliver det gjort gældende af de handlende, at Risikoen ved at fortsætte Handelen med udenlandsk Smør vil blive saa stor, at de frygte for i mange Tilfælde at maatte renoncere derpaa. Jeg er efter de Oplysninger, der ere mig givne, tilbøjelig til at tro, at dette er rigtigt. Nu er det jo muligt, at der kunde ligge den Tanke bag disse Bestemmelser, at man sagde: Ja, men i saa Fald er Uhyffen heller ikke saa stor, det skader os ikke noget, at der ikke føres udenlandsk Smør til Kjøbenhavn eller til andre Pladser her i Landet,